

Українська Католицька Церква Св.Родини

Парох: о. Микола Олвіян Попович
225 N. 4th St.

Lindenhurst, NY 11757

Phone: (631) 225-1168 / Fax: (631) 225-1177

E-mail: popovici1@aol.com

Web Page: www.holyfamilyucc.com

Facebook: Saturday School:

<https://www.facebook.com/HFUkrainianSchool>



Holy Family Ukrainian Catholic Church
225 N. 4th St., Lindenhurst, NY 11757

Pastor: Fr. Olvian Nicolae Popovici

Phone: (631) 225-1168 / Fax: (631) 225-1177

Parish Center: (631) 225 - 1203

E-mail: olvianpopovici@yahoo.com

Trustees: Silvia Smith (516) 712 - 5526

Nadiya Moskalyuk (631) 579-1519

Choir Director: Iryna Popovych 943-3348

Nataliya Popovici – English cantor

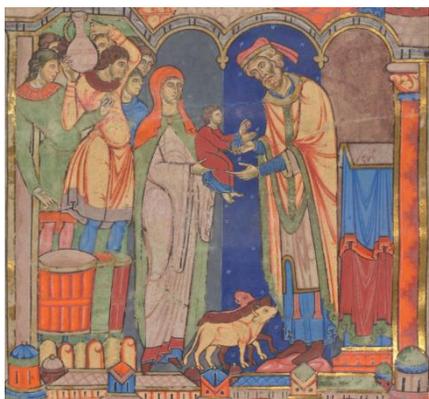
Web Page: www.holyfamilyucc.com

Sunday Divine Liturgies: 9:00am-English / 10:15am - Ukrainian

Weekday Divine Liturgies: 8:00 am or 9:00am or 7:00 pm Holy Days Liturgy: 9:00 am or Previous Day at 7:00pm

Лютий Вісник- No. 5A/26CHURCH BULLETIN – ЦЕРКОВНИЙ ВІСНИК February 1, 2026 / Лютий 1, 2026

Стрітєння Господнє



На 40-й

день після народження Ісуса Христа Марія та Йосиф виконали закон, про який йдеться у Старому Завіті. (Стрітєння, яке припадає на 2 лютого в усіх церковних книгах). На 40-й день після народження хлопчика, а на 80-й — після народження дівчинки кожна матір мала принести до дверей святині однорічне ягня на цілопальну жертву, як знак подяки і визнання над собою найвищої Божої влади, а голуба — як жертву за гріхи. Після цього жінка вважалась очищеною. Цей сам закон приписував, що первородного сина треба було принести до святині та по жертвувати Богу. Ця подія описується у Євангелії. Як сказано, у той час збулася передбачена Богом зустріч Христа з праведним Симеоном. Ось як описує нам той день св. Євангеліст Лука: «Йому (Симеонові) було відкрито Святим Духом, що не бачитиме смерті перш, ніж побачить Христа Господа. Він прийшов Духом у храм. І як бачить, киносил дитя Ісуса, що бачити над ним за законом звичаєм, вінузя в Його на руки, благословив Бога й мовив: "Нині, Владико, можеш відпустити слугу Твого за Твоє ім'ям у мирі, бо мої очі бачили Твоє спасіння, що Ти приготував перед усіма народами; світло на просвітло поганам, і славу твого люду — Ізраїля» (Лк 2,26-32). На празник Стрітєння, затрадицією, вірні посвятиють у церкві свічки, які несуть до своєї ходої як символ світла та очищення. Празник Стрітєння Господнього поводиться до дванадцятиох найбільших церковних свят. Урочисто його почали відзначати з кінця V ст., хоча за гадки про його освячення у Єрусалимі датовані у жердугу ою половиною IV ст. Першу за гадку про освячення празника подає паломниця С. Етерія у

своєму щоденнику, де називає його «40 днів після Божого явлення». Його освячення описує так:

«Сороковий день після Божого явлення святкується справді з найбільшою урочистістю. Цього дня де процесія до храму Воскресення, девсі збираються на Літургію.

Правиться за приписаним порядком з найбільшою урочистістю, начена Пасху. Усі священники проповідують, і також єпископ.

Усі вони пояснюють текст Євангелія, де говориться, що 40 днів Йосиф і Марія принесли Господа до храму» (Гл. 26). 3

Єрусалима празник поширився на увесь Схід, а вперше в VI ст. за імператора Юстиніана (527-565) він набрав особливого значення.

Імператор наказав святкувати Стрітєння Господнє як велике свято і відзначити його на території всієї імперії.

Свято Стрітєння на Заході перш було Господнім, і лишена багатопізніше стало вважатися богородичним та зватися Очищення Пречистої Діви Марії, або Пожертвування Ісуса у святині. Нові приписи Церкви після II

Ватиканського Собору знову поставили Стрітєння серед господніх свят. У Східній Церкві Стрітєння належить до Богородичних празників і подекуди має таку назву Стрітєння Пресвятої Богородиці.

Пречиста Діва Марія, пише о. Юліан Катрій у книжці «Пізнай свій обряд», як Божа Мати,

не була зобов'язана до обряду очищення, бо освятилася Христовим Різдом, як каже кондак празника: «Утробу Діви чуюсвятити Різдом Твоїм». Та все-таки Вона в покорі виконує припис закону і приносить у

жертву дві горлиці. «Сьогодні Той, — співає монастихирхлїтїї, — що колись був дав закон Мойсеєві на Синаю,

повинується за дїяна приписам закону, бо змілосердився над нами... Сьогодні Симеон берена руки Господа слави, що його спершу Мойсей у

темряві бачив, як на Синайській горі давав йому таблиці... Творець неба й землі сьогодні носить на руках старцем Симеоном».

Джерело: CREDO: <https://credo.pro/2023/02/40630>

Таким чином свято Стрітєння серед всього іншого дає нам нагоду усвідомити, що наше життя є Божим даром. Воно остаточно належить Богам, а нашим покликанням є бути носіями світла, миру, любові і надії. Тому маймо відвагу по жертвувати своє життя у посвяту Богам, як співаємо під час Божественної Літургії:

«Твоє від Твоїх Тобі приносимо». Нехай свічки, якими сьогодні посвятимо, будуть для нас символом Божого життя, що присутнє серед темряви і страху нашого народного буття у часів війни.

Нехай милосердний Господь дарує українському народові,

нашому воїнству, захистиття і надійну перемогу світла над темрявою. Нехай Пресвята Богородиця, яка сьогодні передає Христа Симеонові, передасть Його кожному з нас, як Світло істинне, що просвічує

Друга Сторінка Українська Католицька Церква Св. Родини м. Лінденгуст, НІ 11757

Святий Великий піст - встановлення й тривання - Пізнай свій обряд, о. Юліан Катрій. *Піст ценою новітньої винахід, алескарбпобатьках. Усе, що давнє, від не похвали. Пошануй ж стародавність посту! Він такий давній, як сам людство" (Святий Василій Великий. Пропіст, 1).*

Святий Великий піст, який називають також Чотиридесятницею, це одна з найдавніших і найбільш священних установахристиянської релігії.

Історія Великого посту має довгу й багату традицію.

Вона сягає апостольських часів. Передпасхальний піст називають Великим не тільки через його тривалість, але й через його важливість і значення в житті Церкви і кожного християнина. Святі Отці Церкви мають до встановлення святого посту най-більш пошану й найкращі похвали. Святий Василій Великий (329-379) продавність встановлення посту каже:

"Нехай буде мені вільно знову звернутися до історії і пригадати, що піст дуже давній і те, яку святі дуже берегли його, наче яку спадщину побатьках, що її переказував батько синові. Так то цей скарб через безпе-

рв не передання дійшов аж до нас" (Пропіст, I). **ТРИВАЛІСТЬ ВЕЛИКОГО ПОСТУ**

У III столітті передпасхальний піст у деяких Церквах триває цілий тиждень. Цей час, який сьогодні зветься Страсним тижнем.

Прикінці III століття Великий піст усе сягає 40 днів. Від IV віку маємо перші свідчення про 40-денний передпасхальний піст.

Перше свідчення дає Нам Нікейський Собор, котрий каже, щоб помісні собори відбувалися "один перед Чотиридесятницею (далі живитимемо скорочено 40-ця — Ю. К.

), щоб після усунення всякого неладу чистий дар приносився Богові, а другий підосінний час" (Правило 5). Хоч у IV столітті 40-ця стає вже відомим введенням, усе-таки вона щене є точно означена і немає загального визнання. Подекудивсе це існує 20-денний піст, що триває в період між давнім коротким і 40-денним. Він був передусім у практиці на Заході, куди 40-ця прийшла дещо пізніше, ніж на Схід.

Прорізу тривалість посту перед Пасхою у різних краях історик Сократ пише: "Посту перед Пасхою в

різних місцевостях дотримуються по-різному, а саме: в Римі перед Пасхою постять безперервно три тижні, крім суботи й неділі. В Іллірії, повсій Греції й Олександрії зберігають піст шість тижнів до Пасхи й називають його Чотиридесятницею.

Інші знову починають свій піст за сім тижнів перед празником Пасхи" (Історія Церкви, 5,

22). Важливим свідченням посту є перехід від короткого посту до 40-ці в Єгипті є пасхальні послання святого Атанасія Великого (к. 297-

373). У першому з них (329 р.) він згадає про 40-цю, тільки говорить про початок "святого посту", який пов'язаний з

понеділком Страсної Седмиці. Зате в 11-му пасхальному посланні, писаному з Риму 340 року до Тмуїського єпископа Серапіона,

який за час відсутності святого Атанасія мав наглядати за єгипетською Церквою, святий Атанасій дає таке доручення: "По-да-

ти довідома братам про 40-денний піст і притому повчати про нього, щоб тоді, коли ввесь світ постить, ми одні, що живемо в Єгипті,

не виставляли себе на сміх занепопнення і зате, що в тідні віддаємося радості". А в 19-му посланні з 346 року святий Ата-

насій уже говорить про дотримання 40-ці як про необхідну умову для гідного святкування Пасхи: "Хто не хтує 40-єю і хто наче без уваги й нечистим серцем входить у святая святых,

той не празнує празника

і освячує кожну людину,

яка приходиться на світ. Нехай Господь укріпляє всіх нас вірити і долати випробування шляху до спасіння!

Пасхи". За давню традицію Східної Церкви суботи й неділі не вважалися поспиними днями. Отже, щоб мати число 40, топіст з шістьох продовжено до семи тижнів. Прикінці IV століття передпасхальний піст, званий 40-ця, є вже у практиці як Східної, так і Західної Церкви.

ЧИСЛО 40 — РЕАЛЬНЕ ЧИ СИМВОЛІЧНЕ?

Хоч говоримо про 40-денний піст, але у Східній Церкві він триває тільки 36 з половиною днів. Сім тижнів посту без суботи і неділі — це 35 днів.

До цього числа треба ще додати Велику суботу і половину ночі перед празником Пасхи, що тако ж уважається поспиним, і

тоді наша 40-ця матиме 36 і півдня, що становить одне десятицілого року. Латинська Церква має 6-тижневий піст,

бо вона й суботу зачисляє до поспиних днів, тобто у практиці й на Заході 40-ця малатільки 36 днів. Та щоб мати повних 40 днів посту,

латинська Церква в VII сторіччі додала ще чотири дні на початку посту. Тому Захід починає перший піст у т. зв. "Попільну середу", тобто в

середу нашого першого тижня посту. Число 40, як числа 3, 7 і 9, з давніх-давен мало символічне значення. Тому воно ввійшло і

до передпасхального посту радше в символічному, аніж буквальному значенні. У Старому Завіті читаємо про 40 днів потопу

(Буг. 7, 4), про 40-літню мандрівку Ізраїля по пустині (Чис. 14, 33), про 40-денний піст Мойсея, поки він дівстав від Бога та блиці закону (Вих. 34,

28), про 40-денну подорож пророка Іллідо гори Хорив (1 Цар. 19, 8). У Новому Завіті святе Євангеліє говорить, що 40-го дня Йосиф і

Марія принесли Дитячко-Ісуса до святині, про 40-денний піст Ісуса Христа в пустині (Мт. 4, 2), про 40-денне

перебування Його на землі після сього воскресення (Ді. 1, 2). Свята Церква відсамого початку святिला число сорок. У

перших сторіччях в практиці були 40-денні покути, а відтак прийшов 40-денний піст перед Пасхою. У нашому обряді 40-го

дня після народження приносять дитину до церкви, щоб її уцерквити, а також 40-го дня поминаємо померлих. Великий піст —

це для кожного християнина час духовної боротьби, у якій беруть участь і душа, й тіло. Душа бере участь через ревну молитву й розважання,

через чування над зміслами, практикуючись і добрих діл. Цей внутрішній наставлення душі проявляється назовнічерез піст і

покутні діла нашого тіла. Безумертв'яння тіла немає духовного посту. "Наскільки відіймеш тілу, — каже святий Василій Великий, —

настільки додаси своїй душі блиску духовного здоров'я. Бонезбільшення сили в нашому тілі, а витривалість душі й

терпелівість в прикрих до свідань здобуваємо силупротив невидимих ворогів" (Пропіст, I).

Традиційна практика посту в Церкві відбувається двома способами: або через повне утримання від усієї їди й

пиття для якогось означеного часу, і це є властивий піст, або через відмову від деяких страв без огляду на час їди,

що зветься абстиненцією. Останні слова Сократа свідчать, що істотним у пості за його часів не був видстрав, а

тривалість повного утримання від їди. Іншими словами: важливим у пості було те, що протязом дня їли тільки один раз, звичайно по 3-ій

годині по полудні або після заходу сонця. "Довечора чекаєш без їди, — говорить святий Василій Великий, — а цілий день пересиджуєш у

суді" (Пропіст, I). А святий Іоан Золотоустий каже: "Ніхто з нас не буде думати,

що одного утримання від їжі до вечора вистачить нам для спасення" (На Книгу Буття гомілія, 4).

Після того, що мисказаливже пророзвій, тривалість і мету Великогосту, вартосказати дещо про самспосіб посту. У Східній Церкві суботи й неділі в пості не вважаються поспосібними днями, у ціднінемаповної відмовивіддідо означеногочасу, але і в тідні з часомстали іститі тільки означенівидопоживи, як хліб, овочі, риба, подекуди й молоко. Це значить, що в суботу й неділюнебуло посту, але була абстиненція.³

початком Великогосту християни Східних Церков починають бити поклони під час богослужіння та особистих молитов. Що ж означають ці жести, як їх не походження і значення? Якими бувають поклони і

Третя Сторінка Українська Католицька Церква Св. Родина

Стрітення Господнє — дочоготутсвічка?

Яку силу має стрітенська свічка? Що це за свято — Стрітення та чи є пророчого заглядка в Біблії? Що робити зі свічкою, якщо ти шила сь і з минулого року? Чому ми освячуємо свічки? Що це все означає?

- розповідь **отець Андрій Максимович** на своєму YouTube каналі «АМВОН».

Стрітення — одне із найбільших християнських свят, яке з'явилося в Єрусалимській церкві приблизно в I столітті.

Цеповністю Біблії не свято. Таку назву воно отримало від слова «стрічати», «зустрічати». Саме в цей день події цього свята загадують момент, коли Марія разом з опікуном Йосифом приносить малюка Ісуса до храму, щоб віддати жертву Богові, принісши дарочищення і посвятити первородного хлопця Богові.

Про це ми детально можемо прочитати в євангелиста Луки. Це було в ізраїльському законі і робили це після 40-го дня на народженні хлопчика.

Звідси впливає логічна дата цього свята: візьміть дату Різдва Христового (тепер — 25 грудня) і додайте 40 днів вище 2 лютого. Коли Марія і Йосиф прийшли до храму, то зустріли там двох людей — пророчицю Анну і старця Симеона.

Анна. Про Анну менше каже Святе Письмо.

Знаємо лише чи є вона була донькою і з якого коліна ізраїльського походила. Також знаємо, що під час зустрічі з Ісусом вона була похилавіком — мала більше 100 років. Це в Біблії так і написано: була одружена сім років, потім стала вдовою і на момент Стрітення була вдовцею вже 84 роки. $84 + 7 = 91$. В дев'ять років вона точно не могла одружитися.

Відколи вона стала вдовою, не відходила від храму і Бог благословив її даром пророкування точних слів. Незнаємо, що саме вона голосила в храмі, та читаємо, що славилася Богу і розказувала усім про прихід Спасителя.

Симеон. Зі старцем Симеоном історія цікавіша. Є цілий діалог і більше деталей. На момент Стрітення йому було близько 300 років. Цих деталей немає в Біблії, та є передання. У

Святому Письмі знаходимо такі факти про нього: він був праведний і побожний. Йому було відкрито, що не бачитиме смерті, доки не побачить Христа Господа. Тож, зрозуміло,

що прожив багато. За переданням, він відійшов у вічність наступного дня після Стрітення. Із чого я взяв, що йому було близько 300 років? За переданням, він був однією з 70 перекладачів Писання, які перекладали Старий Завіт з єврейської на грецьку мову. Коли він перекладав книгу пророка Ісаї і дійшов до моменту «Ось дівця зачала і породить сина і дасть йому ім'я Емануїл», то не міг збагнути, як це дівця може народити і подумав, що це помилка і хотів виправити це, але в той момент Ангел Господній з'явився і сказав: «ти навласні очі побачиш сповнення цього пророцтва і

коли правильно здійснювати? **Що таке поклони:**

Поклін належить до найдавніших явищ поведінки людини та релігійного культу і походить ще з дохристиянських часів.

Протягом багатьох століть поклін став не лише релігійним знаком, а й культурним суспільним елементом. **Поясний (малий) поклін** — вірний робить на собі знак хреста, низько схиляючи голову та плечі.

Поясні поклони зверхують доволі часто, зокрема під час богослужіння у храмі, перед іконами або при шануванні мощей. **Доземний (великий) поклін** вірний здійснює, стаючи навколішки і руками й чолом торкаючись (або майже торкаючись) долу.

м. Лінденгуст, НІ 11757

незазнаєш до цього часу смерті». Тож, якщо рахувати переказ 70-ти або септуагінта здійснювався в період — III-II століття до Різдва Христового, коли Симеон церобив, то точно не був юним, бо мусив щось знати. Тому можемо припустити, що він міг мати близько 300 років, а то й більше в час Стрітення. Та особливі важливіми є слова Симеона, коли він звяв на руки малюка Ісуса. Це дуже глибокі слова як і Мишоразуспіваємо у вечірній молитві в нашій традиції в онатак і називається «Пісня Симеона».

Дочоготутсвічки?

Свічка саме в цій «Пісні Симона» в його словах знаходимо, чому в цей день ми запалюємо і

освячуємо свічки. Рекомендую уважно послухати слова «нині, Владико, можеш відпустити слугу твого за твоїм словом у мирі, бо мої очі бачили твоє спасіння,

що ти приготував перед усіма народами —

світло на просвіту поганам, і славу люду твого — Ізраїля, світло на просвіту поганам». Симеон називає Ісуса світлом,

тому запалення свічок і їх освячення є символічним жестом пригадування, що правдивим світлом є Христос, який приходить у світ темряви.

Ісус сам багато говорить про світло і його називають світлом, тому свічки, які ми тримаємо, є символом того світла, яке приходить у наш світ.

Тримаючи свічку,

ми уподібнюємося до старця Симеона чи пророчиці Анни, які у своїх руках тримають Бога, що ставлюдиною. Правдиве світло, яке приходить у світ.

Молитва на освячення - Там чітко говорить, що Ісус є тим, хто просвічує кожну людину і ми просимо,

щоб він освятив наших свічок світлом своєї благодаті. Далі в молитві священник просить, щоб,

як світло запаленої свічки проганяє темряву, так нехай наших серця будуть освітлені Духом Святим, щоб ми могли краще оминати спокусу та гріхи.

Історія освячення - Про особливе застосування свічок у

цей день загадується ще в V столітті. Це знаходимо в текстах святого Кирила Олександрійського: «пресвітлим дієм і запаленими ліхтарями ми освячуємо містерію цього дня у нас в українських землях перші письмові записи про освячення свічок сягають XVII століття. У трєбнику Петра Могили.

Народні питання -

Чи отримує якусь особливу енергетику та приносить щастя й успіх?

Ні! Свячення — це благословення, а не наділення магічними властивостями як сь речівра в те, що свічка є оберегом. Це все як сь язичницькі вірування, які нічого спільного з християнством не мають. Кажуть, що стрітенська свічка треба палити,

коли є гроза правда? В моє мудитинстві так завжди робили в селі, та, думаю, ця традиція пов'язана з тим, що колись під час грозивимикали електроенергію, тому палили свічку, щоб було щось видно. В побожних родинах це була сама стрітенська свічка, коли сильна гроза, то навіть вдень на вулиці, а якуночі. Коли сильна гроза, нам страшно а молитва допомагає зосередитися і просити в Бога усіх ласк у цей час. Є ще одна версія, чому стрітенська свічку вважають особливою.

Корінням до християнських часів, коли люди вірили в різних богів і хотіли замилувати свічкою навікні божка Перуна.

Що ж робити з минулорічною свічкою?

Можна використовувати під час молитви, прийому їжі чи у святкові дні. Важливо розуміти, що свічка — освячена, тому поводимося з нею, як із свяченою річчю — не викидаємо, не ворожимо і нічого не чистого з нею не витворюємо. Минулорічну свічку можна допалити чи переплавити нанову. Непотрібно колекціонувати свічки з року в рік чи освячувати одну й ту ж свічку. Від цього вона якоюсь світлішою, сильнішою, потужнішою не стане. Але використовуймо її з пошаною, щоб вона намагадувала Христа світло, що приходить у світ.

Джерело: Дивен світ

Що таке Сиропуст?

Свята церква, по малу готуючи нас до посту, у М'ясопуну неділю наказала не їсти м'яса. У часі Сиропусної, або Сироїдної седмиці церква дозволяє споживати тільки молочні страви, та в Сиропуну неділю треба й від них відмовитися. Звідси й назва «Сиро-пуст», тобто відпущення сиру. Цей тиждень у народі ще називали Сирним, Масляним, а Сиропуну неділю — Пущенням, що означало утримання від усіх молочних продуктів. Цієї неділі в нас влаштовували запуски, тобто останні перед піснязабави. У

Західній Європі наші запуски називали карнавалом (лат. *carne* — м'ясо, *vale* — прощавай). У латинській церкві Великий піст починається в середу нашого першого тижня посту, у т. зв. Попільну середу, коли посипають головою попелом знак покути. Дотогочас в латинській церкві ще можна їсти м'ясо й влаштовувати запуски.

Традиція Сиропусного тижня й неділі дуже давня. Пронеї загадує в патріарх Олександрійський Теофіл († 412). Синаксар каже, що Сиропусний тиждень ігстатизаконом за грецького цесаря Гераклія (610–641). Той шість літ воював з перським царем Хозроєм і давобітницю, що коли виграє війну, тоне буде їсти м'яса цілий тиждень перед Великим постом. У суботу перед Сиропусною неділею свята церква, щоб показати нам приклад, ушановує пам'ять святих мужів і жінок, що провели своє життя в молитві, пості й покуті. Тут передовсім ідеться про тих, хто здійснив авособистий духовний подвиг чи то в монастирях, чи в пустелі одинцем.

Богослужба Сиропусної седмиці набуває щораз пісншого вигляду, особливо в середу, п'ятницю і в неділю наприкінці вечірні. У вівторок на вечірні вже починають бити поклони, і так роблять протягом усієї посту.

Обряд прощення в Сиропусну неділю

У давнину в монастирях Сходу був гарний звичай: відбувати обряд взаємного прощення в Сиропусну неділю. Його виконували ввечері після скромної вечері. Ченці в присутності вірних просили один в одного прощення за свої провини,

обіймалися й давали поцілунок. Миряни також просили одне в одного взаємного прощення.

Подекуди під час цього обряду співали стихирі Пасхи:

«Пасха священна нам днесъ з'явилася...».

Остання стихира закінчується закликом до взаємного прощення: «... і друг друга обіймім! Промовмо: "Браття", — і тим, що ненавидять нас, простіму се...». Цей спів мав означати, що, як у дні Христового воскресіння, так і тепер, наступі до Великогосту, треба все пробачити одне одному заради Ісуса, який за нас поспив, терпів і воскрес.

Зворушливий обряд прощення зберігався в Києво-Печерській лаврі до приходу радянської влади. І тут ченці мали спочатку скромну передпісню ввечерю, потім усі збиралися в мантиї й ішли до церкви. Настоятелі лаври — від найвищого до найнижчого — ставали поряд посередині церкви, а брати, а це кілька сот осіб, підходили до них, падали на коліна один перед одним і зі словами: «Простимені, отче» чи «Простимені, брате» — трикратно цілували один одного. Мітрополіт чи хор співав стихирі з великої вечірні Сиропусної неділі: «Сіде Адам пряморая, і своєю готурія дая плакаше...». Після обряду прощення всі мовчки розходилися.

Справді, як велике значення для нашого духовного життя мають ці чотири передпісні неділі. Хто разом з митарем бив себе в груди й учився від нього покорі; хто з притчі про блудного сина навчився довіряти Божою милосердя; хто в М'ясопуну неділю з розважання про Страшний Суд на брав боязні перед Божою справедливою, яка так сильно відткнула наших прародичів, прощого говорить Сиропусну неділю, — для того тепер піст не страшний. Він буде для нього радше потребою серця й душі. Така людина тепер сама бажатиме постити й бити поклони, знаючи, що молитва, піст і жаль за гріхи найкраще приготують душу до зустрічі світлого празника Христового Воскресіння. **3 книги «Пізнай свій обряд» о. Юліана Катрія, ЧСВВ**

Запам'ятаймо:

Чому так важливо ходити в неділю до церкви. Як би ви це знали, ходили б кожної неділі.

Неділя — особливий день. Це не простовихідний, коли можна відпочити після важкого тижня. Для християнина неділя — день Господній, день світла, молитви, вдячності й духовного оновлення. Саме тому так важливо хоча б раз на тиждень відкласти буденні справи й зробити головний крок — піти до церкви.

1. Недільна Літургія — це серце християнського життя Церква — не лише будівля. Це місце, де людина зустрічається з Богом. У неділю звершується Свята Літургія, під час якої мимолитвою, співом і Святим Причастям єднаємося з Небом.

Немає нічого сильнішого для душі, ніж відчувати: тине один, з тобою Господь.

2. У храмі душа знаходить мир

Життя сьогодні сповнене тривою: війна, втрати, проблеми, страх за дітей і завтрашній день. Але коли ми заходимо до церкви — навіть на кілька хвилин — серце тишується. Там по-особливому звучить тиша. Там по-особливому відчувається надія. Церква — це місце, де ми:

залишаємовтомубіляпорогу,зцілюємосерцеомолитвою,знаходимос покій і силуитидалі.

3. Недільна молитва захищає і зміцнює родину
Коли людинаходить доцеркви, їдушастаємякшою, мудрішою, терплячішою. А з цьогонароджуєтьсяте, чоготакпотребуєскожнасім'я:взаєморозуміння, любов і благословення.

Недільнийпохіддохраму — цедуховнийдахнадродиною. Цеякневидимийщит, якийпідтримуєнастоді, колимисамівженевитримуємо.

4. Цевиховання віри й приклад для дітей

Дітиневчатьсявідслів — дітивчатьсявідприкладу.

Якщомамачитатомоляться, стоять у храмі, ставлятьсвічкузарідних, дякуютьБогові — дитиназапам'ятовуєценавсежиття.

І навітьякщо у майбутньомуонавідійдевідмолитви, у серцізавждибудесвітлапам'ять:

“Такробилимоїбатьки. Такправильно.”

5. Недільний день — чечас “зупинки” длядуші
Мичастонедаємособіперепочити. Постійнокудисьбіжимо, працюємо, переживаємо. Танеділя — цеБожийдар, щоблюдиназмоглавідновитися.

Церквачить:

нетількитілопотребуєвідпочинку — душатакож.

У храмімизгадуємонайголовніше:

щожиттяшвидкоплинне,щодобромаєзначення,щомолитвазмінюєд олю,щоБогпоруч, навітьколитемно.

6. У церкві ми вчимося бути людьми

Неділя в церкві — цеагадуванняпросовість. Пролюбов. Пропрощення.

Промилосердя.Бобездуховногожиттялюдинастаєжорсткою, холодною, байдужою. А молитваповертаєсерцютепло.

Навітьоднанедільнаслужбаможезмінитилюдинубільше, ніжсторозмов.

7. Благословення тижня починається з молитви

Коли мипочинаємонеділю з храму, весьтижденьнібистаєіншим:більшевитримки, більшесил, більшеБожоїдопомоги.

Неділя в церкві — цеякдуховне “налаштування” життя: щобдумкибуличистіші, щобсерцебулоспокойніше, щоб у душіжилавіра.

Висновок

Ходити в неділю доцеркви — цеенеобов'язок “длягалочки”.

Цепотребадуші. Цетурботапресебе, просвоюсім'ю, промайбутне.

Цекрок, якийдаруєлюдинісвітло, силу і надію.Ботам, у храмі, середмолитви й Божоїприсутності, мизгадуємонайголовніше:

Бог є. Вінчує. Вінпоруч. І Вінведенас, навітьчерезнайважчічаси.

- *Запозичено з інтернета*

До вашої уваги:

А.Медсестра, яказробилацефоту, розповіла:

«Цьогопациєнтагоспіталізувалитриденітому... і завесьцейчасжоденчленродининеприйшовйогопровідатичиподбати ронього».Воназафіксувалацеймоментпіслятого, якпомітила:

голубприлітавдоньогомайжечерездень —

тихосідавпростоналікарнянеліжкобілятяжкохворогостаренького.Згод омперсоналдізнавсяпричину.Цейчоловікщоднягодувавтогоголуба,

сидячиналаві в паркунеподаліквідлікарні.І тепер, у

найважчийдляньогочас, птахповернувся —

щобнавідатийого.Інодітварининесуть у собібільшелюбові й вдячності, ніжбагатолюдей.

Б.Хтоназиваєгріхсвободою — тойужераб. Хтовиправдовуєзло — тойстаєйогочастиною. Богнедивитьсяананашіслова, а нанашіділа, і коженотримаєнезамаскою, а засерцем. Людина, якасміється з правди, сміється з власногоспасіння. Томунешукай, щобсвіттебесхвалював — шукай, щобБогтебепростив.

Бокращебутиосміянимлюдьми, ніжвідкинутим Богом.

.....Минулоговітторка я ледьневдаривлюдину в черзінакасі.

Нетому, що я жорстокий, а тому, що в 74 роки я нарештіпрокинувся.

Менезвати Френк. Я пенсіонер, колишнійавтомеханік з передмістя Детройта. Я живуодин у будинку, якийпахнестаримпилотом і тишею.

МоядружинаЕлленпомерлашістьроківтому. Діти? Вони зайняті —

Нью-Йорк, Атланта, кар'єри, онуки, яких я в основномубачу

наFaceTime.Нещодавно я зрозумів, щоставневидимкою. Просто

«тойстарий», якийзаважає в проході з візком і рахуєдрібнігроші,

томущосоціальноїдопомогивженевистачає.Щоп'ятниці я

ходжу довеликого супермаркетунаоколиціміста.

Цеголовнаподіямоготижня — і цимвесеказано промоєжиття.Там я і

зустрів Матео. Вінбувкасиромначетвертійлінії. Молодий, років 22.

Пірсинг в брові, татуванняповсійруці —

рукавачорнилапідсиньоюжилеткою. Длябагатьох з

могопоколіннявінвиглядавякнеприємності.Вінговориванглійською з

сильнимакцентом. «Везнайшли, сер?» — запитуваввін, а

більшістьнавітьнепіднімалаочевідтелефонів. Просто сунули картку в

термінал.Я бачив, як з нимповодилися як з меблями. Чув, якжінка в

дорогомупальтопирхнула: «Неможнашвидше?»Чув,

якчоловікпробурмотів:

«Вивчимовуабоповертайся додому».Матеонавітьнездргнувся.

Вінпродовжувавскануватитовари, посміхатися і говорити:

«Благословенноговамддя».Тритижнітумупередімноюстояламолодам

ати. Вонавиглядалависнаженою: темніколапідочима,

немовляплакало в візку. Вонакупуваладешевіпідгузки і

двагличикимолока. Коли вонапровелакартку, терміналписнув.

Відмова. Вонапочервоніла. «Я... я повернумолоко, —

пробурмотіла вона, стримуючисьлози, — Менізаплатять у

понеділок».Я ценевстигпотягнутисядогаманця, якМатеовжевступив

у дію. Вінневлаштувавсцен. Нічогонеоголошував.

Простодіставзвісоєїкишенізім'ятукупюру в десятьдоларів, провівї і

віддавчек. «Я покривце, пані, — тихосказаввін, — Ідіть,

нагодуїтетитину».Воназдивованоподивиласянанього, прошепотіла

«дякую» і поспішилапіти.

Наступнийклієнтотразупочавскаржитисяназатримку.Тоговечора я

сидів у кріслі і дививсянастіну. Цейхлопець — замінімальнузарплату,

якогопринижуютьщодня — віддавсвоїгрошінезнайомці. А я

останніп'ятьроківтількижалівсебе.Наступноїп'ятниці я

написавзапискунасерветці. Коли підійшовдойогокаси, я передавїї.

Тамбулонаписано: «Я бачив, щотизробивдлятієїжінки.

Тихорошалу людина».Матеопрочитав. Вінпідвівочі — і

йогопрофесійна маскавпершезникла.

Очінаповнилисясльозами. «Дякую, містерФренк», —

прошепотіввін.Мипочалирозмовляти. Я дізнався,

щовінпрацюєнадвохроботах. Вночівчитьсяонлайн,

щобстатипарамедиком. «Я хочурятуватижиття, — сказаввін —

Моїбатькипожертвуваливсім, щоб я

опинивсятут. Я немаюправацевтратити».

А потімнаставминулийвівторок.Магазинбувпереповнений.

Всібулинамежі. Інфляціядратуєлюдей. Великийчоловік у

бейсболцікавтоваринастрічку. Матеоприпустивсядрібноїпомилки

— потрібнубулоскасуватиодинтовар.

Зайвітридцятьсекунд.Чоловіквбухнув. «Тидіот?» — закричаввінтанк,

щопочулитричерги. «ЦеАмерика! Чомувонинаймаютьлюдей, якінавітькасуневміютьобслуговувати? Повертайсятуди, звідкиприїхав!»Повітрянемовзникло. Людиопустилиочі. Касиркапоручвиглядаланаяканюю. Матеодививсянасканер, йогорукизлегкатремтіли. Моесерцекалатало. Всежиття я був з тих, хто «невисовується». Нелізь. Нестворюйпроблем. Алецебуламоясправа.Я зробивкроквперед. Суглобоболіли, але я випростався, наскількиміг. «Гей!» — гримнув я. Голоспочаткузатремтів, а потімставтвердим.Чоловікобернувся. «Що?»«Вінзаоднузмінупрацюєбільше, ніжти, можливо, завесьтиждень», — сказав я, вказуючитремтячимпальцемнаМатео. «Вінвчиться, щобрятуватижиття. Віндопомігматерікупитипідгузки, коли у неїнебулогрошей. А щозробивтисьогодні, крімяккричавнахлопця?»Чоловікпочервонів. «Займайсясвоїмісправами, старий».«Порядність — справакожного, — відповів я, — Хочешбутикрутим? Будьдостатньоокрутим, щобпроявитиповагу».Чергазавмерла. Потімжінкапозадуменепочалаповільноаплодувати. Хтоськивнув. «Вінправий», — пробурмотівголос.Чоловіксхопивпакети і пішов, лаючись.Я подививсянаМатео. Вінбільшенетремтів. Вінстоявпрямо, розправившиплечі. Вінподививсянамене і кивнув. Мовчазнийсоюзміж 74-річним пенсіонером з іржавогопоясу і 22-річним студентом-іммігрантом.Я дійшовдомашини, тремтячивсімтілом. Я плакавнапарковці — невідсмутку, а томущовпершезабагатороківвідчувсебеживим. Людиною.ВчораМатеовіддавменічек. Назворотномубоціакуратнимпочеркомбулонаписано: «Мійбатькодалеко. Сьогоднівибуддляменеякбатько».Я ділюсячим, томущоможивемо в злічаси. Насвчатьяненавидітиодиного. Насзмушуютьобиратисторони. Алеосьїстина, яку я зрозумів у Walmart:***тобінепотрібно вирішувати прикордонну кризу, тобі не потрібно лагодити економіку, тобі потрібно лише змінити атмосферу в кімнаті.***
Будь тим, хто говорить. Будь тим, хто бачить людину за бейджиком. Мивсіпростойдемоодиного опроводжати додому. Намагайся бути гарною компанією. 3 мережі.

Провантаж злості та образ (притча)

Один чоловік прийшов до старця і, побачивши його надзвичайну незлобивість, попросив: — Титакий мудрий. Тизавжди в гарному гуморі, ніколи не злишся. Допоможи і мені стати таким. Старець погодився і попросив чоловіка принести картоплю та прозорий пакет. — Як щотинакогось розлютишся і затаїш образ, — сказав учитель, — то візьми картоплю. Напиши на ній ім'я людини, з якою стався конфлікт, і поклади цю картоплю в пакет. — І це все? — здивовано запитав чоловік. — Ні, — відповів старець. — Типовинензавжди цей пакет носити із собою. І щоразу, коли накогось образишся, додавати в нього картоплю. Чоловік погодився. Минув якийсь час. Його пакет поповнився багатьма картоплями і став досить важким. Його дуже незручно було завждиносити із собою. Дотого ж така картопля, яку він поклав на самому початку, почала псуватися. Вона вкрилася слизким гідким нальотом, деяка проросла, деяка зацвіла і почала виділяти різкий неприємний запах. Тоді чоловік прийшов до старця і сказав: — Цевжене можливо носити із собою. По-перше, пакет занадто важкий, а по-друге, картопля зіпсувалася. Запропонуй щось інше. Але старець відповів: «Теса мевідбувається і в душах людей. Просто ми це не одразу помічаємо. Вчинки перетворюються на звички, звички — на характер, який народжує смердючі пороки». — Я дав тобі можливість спостерігати за цим процесом збоку. Щоразу,

коли ти вирішиш обзиратися або, навпаки, образити когось, подумай, чи потрібен тобі цей вантаж.